

Arrest

nr. 186 636 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 15 juni 2015 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 augustus 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 30 september 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

OV: [...] (Moeder)

[V., P.] [R.R.Nr: ...]

Geboren te [...] op [...]

Alias: [A. A.] geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Iran

Adres: [...]

OV: [...] (dochter)

[R., M.] [R.R.Nr: ...]

Alias: [R. M.] geboren op [...]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Iran

Adres: [...]

OV: [...] (dochter)

[M., S.] [R.R.Nr: ...]

Geboren te [...] op [...]

Alias: [R. M.] geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Iran

Adres: [...]

OV: [...] (dochter)

[M., N.] [R.R.Nr: ...]

Geboren te [...] op [...]

Alias: [R. M.] geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Iran

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden voor [V., P.] [R.R.Nr. ...]

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 11/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Reden voor [R., M.] [R.R.Nr. ...]

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 11/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Reden voor [M., S.] [R.R.Nr. ...]

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 11/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Reden voor [M., N.] [R.R.Nr. ...]

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 12/08/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 9ter, §1, 5de lid vreemdelingenwet stelt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden vaan en van de toegankelijkheid tot behandeling in de zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigenschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In deze zaak werden in de aanvraag voor de vier verzoekers afzonderlijk een SMG neergelegd.

Met betrekking tot deze SMG's geeft Dr. [P.], arts-attaché, advies op 11.8.2015.

1.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat de identiteit van Dr. [P.] niet duidelijk is. Er wordt geen voornaam, zelfs niet een initiaal van haar voornaam opgegeven. Het advies is om die reden niet geldig. De arts dient identificeerbaar te zijn.

Verder wordt er geen enkel inschrijvingsnummer van de arts meegedeeld; er kan bijgevolg niet worden nagegaan of het gaat om een persoon die gerechtigd is de hoedanigheid van arts uit te oefenen.

Om die reden is de beslissing die volledig steunt op het advies ongeldig, daar zij op een ongeldig advies steunt.

2. Ondergeschikt,

In de vier, quasi gelijkluidende adviezen, gaat Dr. [P.] zijn/haar bevoegdheden volledig te buiten.

De beslissing steunt op deze vier adviezen, en is letterlijk voor elk van de betrokkenen, identiek.

Er wordt in de beslissing geen enkele nuance aangebracht, hoewel het ziektebeeld van de vier betrokkenen verschillend is.

Verder wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet verwezen naar de naam onder dewelke het medisch attest is ingediend of onder dewelke de aanvraag is geschied, maar wordt een naam gebruikt die verzoekers mogelijk voorheen, quod non, hebben gebruikt.

Ook om die reden is de motivering op zich ongeldig, daar zij geen betrekking heeft op het medisch attest dat op de werkelijke identiteit van verzoekers is ingediend.

3.

De bestreden beslissing volgt in de vier letterlijk dezelfde en stereotiepe motiveringen het advies van de arts-attaché.

Het advies luidt geresumeerd als volgt:

-[V. P.] (naam wordt gebruikt onder voorbehoud van wat in eerste middel is gesteld, maar verzoeker volgen de vermelding in de beslissing).

“...Er wordt melding gemaakt van hypothyroïde in de voorgeschiedenis maar deze werd niet aangetoond aan de hand van bloedanalyse (nochtans is voor dergelijke diagnose op zijn minst een bepaling van TSH, T3 en T4 nodig). Er werd ook nooit een uitgebreid endocrinologisch bilan uitgevoerd om een eventuele onderliggende oorzaak op te sporen. Aangezien de diagnose nooit geobjectiveerd werd kan geenszins gesteld worden dat een behandeling noodzakelijk is.”

De arts-attaché gaat haar bevoegdheid hierbij ver te buiten. Die kan niet zonder enig onderzoek of navraag bij de behandelende geneesheer stellen dat een bloedanalyse zou moeten gevoegd worden, of dat er nooit een uitgebreid endocrinologisch bilan werd uitgevoerd. Hij heeft enkel het SMG op zichzelf te beoordelen en zich hiertoe te beperken. Hij kan niet, laat staan zonder enig onderzoek, botweg stellen dat het SMG nog zou moeten aangevuld geweest zijn met een bloedanalyse of dat er geen endocrinologisch bilan zou zijn uitgevoerd.

Hij kan eenvoudigweg niet stellen dat de op het SMG vermelde ziekte niet zou bewezen zijn of niet afdoende zou bewezen zijn. Dit is zijn taak niet. De arts-attaché dient conform vermeld artikel 9ter vreemdelingenwet enkel te doen wat in dit artikel als zijn taak is aangeduid, namelijk ‘de in het medisch getuigschrift aangeduide ziekte beoordelen’.

Komt daar bij dat vermeld artikel 9ter dan nog uitdrukkelijk voorziet dat indien de arts-attaché het nodig acht hij de vreemdeling kan onderzoeken of advies kan inwinnen van deskundigen. Dit houdt evident in dat de in het medisch attest aangeduide ziekte dient beoordeeld te worden op zich, en zo er bijkomende informatie zou nodig zijn om deze te beoordelen, hiervoor onderzoek kan gebeuren. Maar het is duidelijk dat vermeld artikel niet toelaat, wanneer een arts in een SMG een bepaalde ziekte aanduidt, zonder meer te stellen dat de ziekte niet zou bewezen zijn.

-[R. M.]

De vaststelling van de arts-attaché met betrekking tot deze persoon is gewoonweg hallucinant en onaanvaardbaar.

In het SMG stelt dr. [J. D.] dat betrokkene behandeld wordt voor schizofrenie. Er wordt in het SMG verder gesteld dat betrokkene opgenomen is in 2010 in PC Bethanië met psychiater [D.]. In het SMG wordt uitgebreid ingegaan op de medicatie van betrokkene, waaruit de aandoening zelf kan worden afgeleid.

De arts-attaché veroorlooft zich, met totale miskenning van het SMG, om botweg te stellen dat ‘aangezien er geen psychiater geconsulteerd werd, is de diagnose niet bevestigd en kan dus geenszins gesteld worden dat een behandeling noodzakelijk is’.

Dit motief is volledig in strijd met de gegevens van het SMG. Een opname bij een psychiater in een gespecialiseerd centrum voor psychiatrische patiënten zoals PC Bethanië, weerlegt wat de arts-attaché zich hier veroorlooft.

Bovendien kan die arts niet zonder enig onderzoek of raadpleging (waarom nam de arts bijvoorbeeld geen contact op met Dr. [D.] van PC Bethanië) dergelijk advies geven.

Het advies is nog des te merkwaardiger daar artsen-attachés het zich steeds veroorloofd hebben om zelf SMG's opgemaakt door artsen-specialisten gewoonweg naast zich neer te leggen, terwijl die artsen-attaché in de regel niet gespecialiseerde artsen zijn, terwijl nu als argument het ontbreken, quod non, van een attest van een psychiater als argument wordt gebruikt. Er bestaat een woord voor dit soort dubbele standaarden.

Bovendien wordt herhaald (zie hierboven) dat de arts-attaché zich dient uit te spreken over de in het SMG aangeduide ziekte, en zich niet heeft in te laten met het feit of deze al of niet zou bewezen zijn. Deze taak van de arts-attaché is duidelijk aangegeven in artikel 9ter. Een beslissing die op dit advies steunt dient vernietigd te worden.

-[M. S.]

Ook hier stelt de arts-attaché dat er geen bevestiging zou zijn door een specialist. Verzoekers verwijzen naar wat hoger is gesteld met betrekking tot eerste en tweede verzoeker.

-[M. N.]

Ook hier stelt de arts-attaché dat er geen bevestiging zou zijn door een specialist. Verzoekers verwijzen naar wat hoger is gesteld met betrekking tot eerste en tweede verzoeker. De adviezen zijn niet conform artikel 9ter Vreemdelingenwet. De adviezen zijn ook op hun inhoud betwistbaar. De beslissing die steunt op deze adviezen dient vernietigd te worden.”

2.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] De verzoekende partij betwist klaarblijkelijk dat dokter [P.] een arts zou zijn. Verweerder laat gelden dat dient te worden vastgesteld dat het advies ondertekend is, alsook dat identiteit en de functie van de persoon in kwestie op het advies dd. 11.08.2015 staat vermeld. Verweerder laat gelden dat de arts-attaché op basis van deze gegevens makkelijk identificeerbaar is. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Terwijl het Riziv nummer aan de hand van de naam van de arts-attaché makkelijk vindbaar is op internet. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen. In een tweede onderdeel formuleert de verzoekende partij kritiek op de inhoud van het medisch advies dat te stereotiep zou zijn opgesteld en de ambtenaar-geneesheer zou hebben nagelaten om het advies van specialisten in te winnen daar waar dit noodzakelijk was. In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische getuigschriften die verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf medische attesten heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gezien het advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Zie in die zin:

“Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna “misdadig” vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.” (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013)

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Het weze benadrukt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins inhoudt dat het de arts-adviseur elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek zou dienen te onderwerpen.

Zie dienomtrent:

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

“het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan.” (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

Geheel ten overvloede verwijst verzoekende partij nog naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” [...]

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip ‘kan bijkomend advies inwinnen’, ‘indien hij dat noodzakelijk acht’).

De arts-adviseur is belast met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding

kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dit aan de hand van de voorgelegde medische getuigschriften.

Verweerder stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst oordeelde dat dit niet het geval was. Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt onvoldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat er actueel een reëel risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij en benadrukte ook dat de afwezigheid van een behandeling voor het gezondheidsprobleem van verzoekende partij in het thuisland geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. [...]"

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt zo, wat elk van de vier verzoekende partijen betreft, toegelicht dat zij blijkens een advies van een arts-adviseur kennelijk niet lijden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – met name noch een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of verblijf – waardoor toepassing dient te worden gemaakt van § 3, 4° van deze wetsbepaling. Voor elk van de verzoekende partijen wordt in de motivering uitdrukkelijk verwezen naar een advies van een arts-adviseur van respectievelijk 11 dan wel 12 augustus 2015, waarin wordt ingegaan op de ingeroepen gezondheidsproblematiek. Een motivering door verwijzing naar een uitgebracht advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Dit is in casu het geval, nu de verschillende adviezen samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partijen ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende zijn gemotiveerd en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734). In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat verzoekende partijen op zich nog niet aannemelijk maken dat de voorziene motiveringen in de adviezen niet pertinent en draagkrachtig zouden zijn. Er kan verder worden aangenomen dat verwerende partij in de uiteindelijke beslissing de uitgebrachte adviezen heeft bijgevalen. De Raad besluit dat de inhoud van de bestreden beslissing verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Enig gebrek in de formele motivering wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

2.3.2. Het opgeworpen middel dient, nu verzoekende partijen niet zozeer aangeven geen kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen doch wel hiermee niet akkoord te kunnen gaan, vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekende partijen eveneens geschonden achten, legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu verklaarde verwerende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing naar adviezen van een arts-adviseur van respectievelijk 11 en 12 augustus 2015 met betrekking tot de gezondheidsproblemen van verzoekende partijen. Voormelde wetsbepaling laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een arts-adviseur vaststelt dat de medische problemen die werden aangevoerd kennelijk niet beantwoorden aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt deze beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Specifiek wat de ingeroepen gezondheidsproblemen van tweede verzoekende partij betreft, oordeelde de arts-adviseur in zijn medisch advies van 11 augustus 2015 als volgt:

“Artikel 9ter§3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15/06/2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift de dato 19/03/2015 van dr. [J. D.] blijkt dat de betrokkene behandeld wordt voor schizofrenie. Uit dit dossier werden noch deze aangehaalde aandoening noch de aangehaalde opnames bevestigd door een psychiater en een uitgebreid hospitalisatieverslag. Schizofrenie is nochtans een aandoening die opgevolgd en behandeld dient te worden bij een psychiater. Ook de diagnosestelling dient geobjectiveerd te worden door een psychiater. Aangezien er geen psychiater geconsulteerd werd, is de diagnose niet bevestigd en kan dus geenszins gesteld worden dat een behandeling noodzakelijk is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die

aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Verzoekende partijen benadrukken dat in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van dokter J. D. wordt gesteld dat tweede verzoekende partij wordt behandeld voor schizofrenie alsook dat zij in 2010 is opgenomen in PC Bethanië met psychiater D. Zij wijzen er verder op dat in dit standaard medisch getuigschrift uitgebreid wordt ingegaan op de medicatie die tweede verzoekende partij dient te nemen. Zij betogen dat de motivering door de arts-adviseur dat *“[a]angezien er geen psychiater geconsulteerd werd, de diagnose niet [is] bevestigd en dus geenszins [kan] gesteld worden dat een behandeling noodzakelijk is”* volledig in strijd is met het voorgelegde standaard medisch getuigschrift waaruit een opname bij een psychiater in een gespecialiseerd centrum voor psychiatrische patiënten blijkt. Minstens zijn zij van mening dat de arts-adviseur niet zonder enig verder onderzoek, bijvoorbeeld een contactname met psychiater D., haar advies kon geven.

Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 19 maart 2015, waarvan het niet is betwist dat het op zich niet is opgesteld door een psychiater, maakt melding van de diagnose van schizofrenie. In de medische voorgeschiedenis worden verschillende psychiatrische opnames in Iran en België wegens een chronische schizofrene stoornis vermeld, waaronder in 2008 een langdurige opname in het Titeca ziekenhuis in Brussel en in 2010 een opname in Psychiatrisch Centrum Bethanië in Zoersel. Wat de actuele behandeling betreft, wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling. Op de vraag naar *“Interventie / Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)”* wordt verduidelijkt: *“laatste opname 2010 PC Bethanië psychiater [D.]”*. De behandeling is onbepaald. Wat betreft de gevolgen en mogelijke complicaties bij stopzetting van de behandeling wordt vermeld: *“Huidige behandeling verder nemen, m.n. leponex, is zeer belangrijk, onder toezicht (familie) aangezien zij zelf de behandeling waarschijnlijk zal staken. Vermoeden bij stop: automutilatie, agressie naar anderen. Bij crisismomenten is professionele hulp en afzondering op een gespecialiseerde psychiatrische dienst nodig”*.

De arts-adviseur is van oordeel dat de diagnose van schizofrenie niet is bevestigd, waar *“er geen psychiater geconsulteerd werd”*, en aldus evenmin de noodzakelijkheid van de behandeling kan worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat dokter J. D. evenwel spreekt over eerdere opnames wegens chronische schizofrene stoornis in psychiatrische ziekenhuizen, waaronder in 2010 in Psychiatrisch Centrum Bethanië in Zoersel. Wat deze opname betreft, wordt melding gemaakt van de naam van psychiater D. Nu het thans voorliggende standaard medisch getuigschrift aldus melding maakt van een eerdere opname wegens chronische schizofrene stoornis in een psychiatrisch ziekenhuis met tussenkomst van een psychiater, geeft de arts-adviseur ten onrechte aan dat een consultatie bij of een tussenkomst van een psychiater, die volgens haar als enige de diagnose van schizofrenie kan stellen, niet blijkt. Aldus blijkt niet dat de arts-adviseur waar zij de diagnose van schizofrenie niet heeft weerhouden omdat geen consultatie bij een psychiater blijkt, is uitgegaan van een correcte feitenvinding. In het standaard medisch getuigschrift kan verder ook worden volstaan met een vermelding van de diagnose en de aard en ernst van de aandoening, zonder dat op zich dient te worden geduid op welke wijze de diagnose is gesteld. Het is niet omdat de huisarts melding maakt van schizofrenie dat hij zelf deze diagnose heeft gesteld. Hij vult het standaard medisch getuigschrift in op basis van het medisch dossier van de betrokkene zoals dit hem gekend is, waaronder bijvoorbeeld ook correspondentie met gespecialiseerde artsen die zijn tussengekomen en die terugkoppelen naar de behandelde huisarts. Gelet op hetgeen voorafgaat, is ook de motivering inzake de vraag naar de noodzakelijkheid van de behandeling aangetast, nu deze volledig steunt op het gegeven dat de gestelde diagnose niet wordt weerhouden.

Minstens dienen verzoekende partijen te worden gevolgd waar zij aanvoeren dat in de situatie van tweede verzoekende partij, waar uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift twee eerdere opnames in een psychiatrisch ziekenhuis blijken waarbij minstens de laatste opname gebeurde met tussenkomst van een psychiater en waarbij aldus niet kan worden ontkend dat er sprake is van een psychiatrische problematiek, van een zorgvuldig handelende arts-adviseur kon worden verwacht dat zij minstens contact opnam met de betrokken psychiater dan wel de behandelende arts dan wel de mogelijkheid bood om nog medische stukken van een psychiater of opnameverslagen voor te leggen voorafgaand aan haar advies.

In de nota met opmerkingen benadrukt verwerende partij dat, gelet op de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereidingen, de arts-adviseur in haar beoordeling of

appreciatie van de medische elementen alsook in haar beoordeling of zij op basis van de voorgelegde gegevens een advies kan verstrekken volledig vrij wordt gelaten. Zij wijst er op, met verwijzing ook naar rechtspraak van de Raad, dat de arts-adviseur de enige is die de medische beoordeling vermog door te voeren en het niet aan de Raad toekomt zich in de plaats van de arts-adviseur te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen en dat het de arts-adviseur is toestaan zich voor haar advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een onderzoek van de vreemdeling of het vragen van een bijkomend advies van een deskundige indien zij de mening is toegedaan dat zij ook zonder eigen onderzoek of zonder advies een onderbouwd advies kan geven. Dit verweer doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat enerzijds de arts-adviseur in casu bij het opstellen van haar advies met betrekking tot tweede verzoekende partij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en het in deze situatie aan een zorgvuldig handelende overheid toekwam de behandelende arts of eerder tussengekomen psychiater te contacteren dan wel de mogelijkheid te bieden nog stukken van een psychiater of eerdere opnameverslagen voor te leggen. Hiermee treedt de Raad ook geenszins in de medische beoordeling van de zaak. Zo blijkt uit de parlementaire voorbereiding die verwerende partij zelf aanhaalt verder ook dat een mogelijke onduidelijkheid omtrent de medische situatie niet steeds ertoe mag leiden dat de aanvraag wordt afgewezen. Meer bepaald wordt hierin aangegeven dat indien aanwijzingen van een ernstige gezondheidsproblematiek voorliggen maar de precieze medische toestand onduidelijk is, een verder onderzoek wel degelijk is aangewezen. In zoverre verwerende partij aangeeft dat de arts-adviseur vaststelde dat de aandoening van tweede verzoekende partij geen voldoende ernst heeft om onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te vallen, wenst de Raad te benadrukken dat de arts-adviseur op zich niet aangeeft dat schizofrenie of de ziekte toestand zoals beschreven in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in geen geval als een ernstige aandoening is te weerhouden. Zij weerhoudt de gestelde diagnose, en bijgevolg evenmin de noodzakelijkheid van de behandeling, evenwel niet omdat geen psychiater werd geconsulteerd. Hierbij ging zij, zoals vastgesteld, evenwel niet uit van een correcte feitenvinding. Op geen enkel ogenblik sprak zij zich verder nog uit over de vermeldingen in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, zoals dat een verdere medicamenteuze behandeling, evenals professionele hulp en afzondering op een gespecialiseerde psychiatrische dienst bij crisissituaties, noodzakelijk is om automutilatie en agressie naar anderen te voorkomen. Vooraleer een diagnose en hiermee samenhangende behandeling niet te weerhouden – terwijl niet kon worden ontkend dat er sprake is van een psychiatrische problematiek waar melding wordt gemaakt van twee eerdere opnames in een psychiatrisch ziekenhuis en een eerdere tussenkomst van een psychiater – kon in casu van een zorgvuldig handelende overheid wel degelijk worden verwacht dat deze minstens bijkomende inlichtingen zou hebben ingewonnen bij psychiater D. of de huisarts van tweede verzoekende partij dan wel de mogelijkheid had geboden bijkomende medische stukken van een psychiater of de opnameverslagen voor te leggen. Verwerende partij maakt ook niet aannemelijk dat de situatie zoals deze zich thans voordoet dezelfde is als de situatie zoals deze zich voordeed in de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Verzoekende partijen kunnen aldus worden gevolgd in hun standpunt dat het medisch advies met betrekking tot tweede verzoekende partij niet op basis van een correcte feitenvinding tot stand is gekomen, minstens hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing te besluiten. De Raad wijst er in dit verband op dat inzake de aanvraag van 15 juni 2015 en de verschillende gezondheidsproblemen van verzoekende partijen één beslissing werd genomen. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS